

is lett volna. Csak az anyja, ahogy kiabál. „A Boroska Gyuszi lesz a férjed!” „Senki se lesz a férjem” — gondolta.

Éjfél felé lehetett, amikor elindult. Lassan, amennyire csak lehetett. Izzadt, maszatos volt a keze. Görcsösen fogta a korlátot. Senki sem figyelte. Szürkészöld emberek jártak a háta mögött. Hozzásimult a korláthoz. Jég volt. Meleg nyári este. A hasában rúgott a kicsi. Utolsó jele az életnek. Kiskocsi, kiságy, Zoli meg ő, tej az asztalon, szőnyegek, székek, asztal. Csupa görcs volt a teste. Sima, jéghideg vas a híd. Ilike néni nevetése. „Szétsapom a fejedet!” Szíjjal ütötte az anyja. Nézte a mélységet. Utána nem lesz semmi. Csupa üresség. Kongás. Mintha harangoznának. „Isten — gondolta. — Senki se hisz benne.” Curgott a veríték le a homlokán. Valaki figyeli. Ez az egyetlen menekvés. Gyorsan. Megcsúszott a keze. Újra. Valaki kiabált. Utolsó erejével meglendítette magát. Beakadt a lába, rázta, lógott le, iszonyú görcsös fájdalom nyílalt fel a torkáig. Végre kiszabadult, az egyik cipője a korlát között maradt, zuhant le, loccsanás, eszeveszetten csapkodott levegőért, nyúlós és gyilkos polipnak érezte a vizet.

Aztán már csak a kórházra emlékszik. Megoperálták. „Abortusz” — így mondják a nők a kórteremben. Az orvos csodának tartja, hogy megmenekült. „Nem hittem benne” — mondja. Szépen süt a nap, meleg van. Ápolónők kék-fehérben, itt is, ott is látja őket. Az anyja a fehér fal előtt. Egyetlen egy érzés van benne: a gyűlölet. Végtelen, és egyre nő. Nem tudni, *aztán* mi lesz. Ma feljött az anyja. Gyűlöli. Magdi-féle trágár szavak kavarnak az agyában. „Meg fog lepődni, ha kimondom. Kimondom. Odalépek hozzá. Mindjárt fölállok.”

És egyre nő. A gyűlöletnek nincs határa. Elönti, mint a vér, mint a boldogság, a furcsa, mély bizsergés az első csóknál. Nevet azokon a romantikus percein. „Kis naiv voltam” — gondolja.

Az anya áll a falnál. A lánya szemben. Mély, vastag vonások az arcán. „Mindig hasonlított rám” — gondolja az anya. A szája mellett egy vonás. Jobboldalt egy kemény vonás. S elől a haja, néhány ősz szál hull a homlokába. „Alig fiatalabb, mint én — gondolja. — Alig vagyok idősebb nála. Néhány ősz szállal több. Pedig micsoda gyermekkorra volt! Nem mint az enyém. S mégis — mintha a tükörben nézném magam. Az önarcképem vagy.”

Még víz is van a kertben, szökőkút, este villognak rajta a lámpák; hajlongó fák, melegszerű gyep, virágok, dísznövények. Beesik a napfény a kőre.

Szegedi Szabadtéri Játékok, 1965.
Jelenet a *West Side Story*ból